

Bohoslužby v Zábřehu 7.září 2014

Mt 18,15-20

Milé sestry, milí bratři, moderní doba se snaží člověka přesvědčit, že jeho víra, založení jeho života, je něco čistě soukromého. Patří to jen a jen do jeho světa, do jeho nitra. Ono to tím pádem znamená, že sám je soudcem toho, co je nebo není dobré. Když něco provede, ať ho usvědčí či ospravedlní jeho svědomí. Proč by do toho měl vstupovat někdo další. Což nemá své vlastní problémy, starosti? Je-li víra soukromá věc, je čistě soukromé i její prožívání, pády a radosti, to dá rozum. A tak se z člověka stává něco téměř nedotknutelného. Může dělat chyby, ale druhý si musí hodně rozmyslet, jestli na ně upozorní. Je to přeci jeho osobní věc a tak popravdě řečeno druhému do těchto záležitostí nic není.

Ježíš takovýto přístup nevidí jako zrovna vhodný pro společenství učedníků, pro svou církev. Když vidíš bratra hřešit, jdi ho pokárat, či možná také usvědčit, v soukromí, mezi čtyřma očima. Pravda, trochu to připomíná onen trend vnímat záležitosti víry odděleně od toho venkovního života. Ale to je jen zdání. Důvod, proč má jít člověk napomínat svého bratra mezi čtyřma očima, se ukrývá ve vztahu člověka k jeho bratru. Jít a napomenout v případě hříchu je projevem zájmu, bratrské lásky. Ono napomínání se neděje jako projev sebeuspokojení, projev spokojenosti nad tím, že sám jsem lepší. O tom Ježíš vůbec nemluví, to nemá v dané situaci žádný vliv. Napomínání přichází proto, protože máme jeden druhého na mysli, chceme druhému pomoci, chceme ho dovést do cíle. Proto ho napomínáme, usvědčujeme z hříchu. Vždyť poznání hříchu je první a nezbytný krok k jeho odpuštění. Bez poznání hříchu není možné jeho vyznání a odpuštění. Proto Ježíšova výzva jít a usvědčit není výzvou k povýšenosti, ale výzvou ke službě. Proto je zakončena konstatováním, že pokud si dá domluvit, získal svého bratra.

Domluva ale nemusí dopadnout dobře a tak přichází něco, co ukazuje, že cesta víry není jen soukromá záležitost. Neuposlechnutím napomenutí bratra to nekončí. Nezapomínejme, že nejde o malichernosti, jde o život. A v tom případě to člověk nemůže vzdát. Proto přicházejí další a další svědci, aby bylo zřejmé, že nejde jen o osobní záležitost mezi dvěma lidmi, ale jde o společenství. Hřích jednotlivce není jen jeho soukromá záležitost, ale dotýká se i ostatních, celého společenství. Apoštol Pavel to jednou krásně vyjádřil, že trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všichni. Takže pokud někdo propadá moci hříchu, není to jen jeho věc. Sami přece víme, jaké to bylo, když jsme se nemuseli ve svých hříších plácet sami, ale mohli jsme je poznat a vyznat. Možná cítíme, jak člověk ožije nadějí, když je nemocen a neví proč. A pak náhle zazní nějaká

diagnóza. I když třeba není příznivá, je pořád lepší vědět, čím člověk trpí, než nevědět vůbec nic. Najít diagnózu znamená najít i cestu k léčbě.

Proč vlastně víra není jen soukromá záležitost? Proč je třeba nechat druhé vstupovat do svého života, nechat se napomínat? Důvod ukazuje druhá část dnešního evangelijního textu. Ozývá se tam výrok, který zazněl nedávno v souvislosti s mocí danou apoštolu Petrovi. Cokoliv svázete na zemi, bude svázáno, cokoliv rozvázete, bude rozvázáno. To jsou dost důležitá slova. Opět ne k tomu, abychom se vyvyšovali, ale k tomu, abychom si uvědomili, co se nám dostává do rukou, s jakou mocí se setkáváme a také pracujeme. Přitom je případné, že význam použitých slov skutečně mluví o svazování, spoutávání a rozvazování, rozpoutávání. Když si to dáme do souvislosti s hříchem a odpuštěním, začíná být zřejmé, proč jsou ta slova tak důležitá a proč je Ježíš říká učedníkům zrovna v této souvislosti. Učedníci jsou pokračovateli Ježíšova díla. V jejich jednání je on sám. Proto ta moc, to propojení jejich jednání a nebe. Oni jsou ti, kteří stojí vedle svých bližních, vidí jejich životy a dostávají je na starosti. Mají svým slovem moc lámat pouto hříchu, když vedou k pokání, nebo naopak svazovat ještě více, když zamlčují slovo milosti. Přitom je velmi důležité, že takováto moc je dána společenství učedníků, kteří jsou v kontaktu se svým Pánem. Kde jsou dva neb tři, píše se v textu. Právě to je odkaz ke společenství. Následování Ježíše se děje ve společenství, děje se tehdy, když se člověk dokáže shodnout s tím druhým.

Víra tedy nemůže být jen soukromá záležitost. Je určena k tomu, aby se sdílela, aby rostla svědectvím a službou druhých. Setkáním se s vírou druhých je také korigována, udržována ve správném směru. Tak se ukazuje, že společenství je nejen místem, kde víra roste a sílí, je místem, které je autoritou. Napomínat druhé znamená také sám umět napomenutí přijmout. Tedy nebýt měřítkem své vlastní víry, ale nechat se ve svém růstu vést, stále se poměřovat nejen se svým Pánem, ale zejména s těmi, kdo jsou od něj posláni. Opět zdůrazňuji, že nejde o náš lidský výkon. Víru máme poměřovat s těmi, kdo jsou autoritou, nikoliv s těmi, kdo začínají. Toto srovnávání pak nemá vést k hledání toho, kdo je lepší, ale k tomu, abychom společně rostli v poznání Božím. Jsme součástí velkého díla a je třeba, abychom na tomto díle činili přesně to, co je nám určeno. Jsme součástí, nikoliv jediný prvek. Boží dílo může být úspěšné jen tehdy, když na něm budeme s ostatními spolupracovat, nikoliv, když ho budeme chtít sami konat. Víra braná jen jako něco vnitřního a soukromého tak nemůže být nikdy naplněna. Pokud zůstává sama uzavřena, může jen těžko růst, vlastně se nemůže ani moc zdravě vyvíjet. Vždyť pokud nebude mít kolem sebe ty, kteří ji včas upozorní na sejítí z cesty následování, nepozná časem, že už není vírou v Boha, ale jen volnočasovou aktivitou.

Je potřebné si všimnout, jak opravdu důležitým prvkem zdravé víry je právě setrvání ve společenství. Nejsme dokonalými, máme mnoho slabin. Ten zlý, Boží protivník, ví moc dobře, že pokud nás izoluje od ostatních věřících, bude si s námi moc pohrát, bude se mu s námi lépe manipulovat. A tak dává do našeho srdce touhu po vlastní cestě víry, po vlastním pojetí,

vyjádření, zkrátka touhu po tom být nezávislý na těch druhých, být jen sám sobě odpovědný za své zápasy, svá selhání, sám před sebou zpytovat své hříchy a hledat cestu nápravy. Zkrátka je to touha po dokonalosti, ale zároveň touha po dokonalosti bez odpovědnosti před druhými. To však zkrátka nejde. Patříme všichni k sobě. Lid Kristův je jako tělko složené z mnoha jednotlivých částíček a jedna bez druhé nemůže být. Společně mají velikou moc, samostatně jsou na cestě k záhubě.

Vzájemné napomínání patří ke zdravému společenství. Možná nám dnešní doba říká něco trochu jiného, ale to neposlouchejme. Vždyť co o tom společnost bez Krista může vědět? Spolehněme tedy spíše na toho, kdo má své zkušenosti a dal jasně najevo, kam nás chce dovést. S Kristem jsme na cestě života. I když máme své chyby, i když zápasíme a někdy v zápasech podléháme. Jsme-li spolu, je Kristus mezi námi. A tam, kde je Kristus, tam je i odpuštění. Pamatujme tedy na to, abychom stále byli Kristův lid a žádný jiný. Vždyť on nám rozvázal naše pouta, osvobodil nás od toho, co nás svazuje a uzavírá do sebe. Také nás posílá, abychom i my rozvazovali pouta hříchu. Jenže jediná cesta zde vede vyznáním. Hřích se nedá ututlat, nedá se přebít kvanty dobrých skutků. Dá se jen vyznat, aby mohl být odpuštěn. V tom je naše poslání krásné a náročné zároveň. Vždyť to znamená často říkat věci, které nikdo nechce moc slyšet. Ale nejen to. Když je nechce slyšet, neznamená to pro nás mlčet. Znamená to jen přidat další hlas, vzít další svědky a znovu říct, že je něco špatně. Vlastně nás to upozorňuje, že bychom i o těch špatných, těch nenapravitelných měli mít dobrou naději, tak jako o celnících a pohanech měl dobrou naději Ježíš. Vždyť máme v rukou moc, která může být nebezpečná. Někoho něčím svázat, nechat spoutaného, to znamená, že mu už nemusí být pomoci. Když nebudeme chtít někoho vést k pokání, kdo to jiný udělá? Bůh? Ano, chce to udělat Bůh, ale on to dělá skrze nás. Takže pokud zde nebudeme nástrojem Božím, pak není pro druhé jiná cesta. Být učedníkem znamená mít za tento svět odpovědnost. To nás musí vést k neustálé bdělosti a hledání toho, abychom měli trpělivost s těmi, kdo hřeší, abychom ale také pozorně promýšleli cestu naší služby. Co svým jednáním rozvážeme, odpoutáme a co naopak svážeme? Musíme se na to stále ptát, neexistuje k tomu univerzální návod. Naše víra není soukromá věc. Působí na naše okolí a i když to není zrovna vždy vidět, ovlivňuje ho. Proto je důležité, čím tato víra žije, jestli se skrývá, jestli chce být sebevědomá a dělá před Bohem ramena, nebo jestli dokáže být pokorná a nosnou silou života. Víra je předně odvážná a tak se nebojí poukázat na problém, i když sama s ním zápasí. Je také laskavá a tak nevzdává boj o spásu těch, které má kolem sebe, tak jako jej nevzdal ten, ke kterému se upíná.

Pane Ježíši, ty jsi miloval tento svět, každého člověka v něm natolik, že jsi dal svůj život. Dílo Boží jsi postavil za přednější sebe. I nás učíš takto žít. Prosíme dej, ať se nebojíme svou víru projevit ve službě tvé milosti, kterou zahrnuješ život nás i všech, které máme kolem sebe.

Neděle 7.zář 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 29 Zář 2014 10:18 -

Amen.